

азъ ся боѣхъ, че то е било и безъ обѣдъ; «но дѣ е жена ти, Якове? зашто-то азъ дойдохъ да видѣхъ да ли тя е донела нѣщо за ѣденіе. Азъ не съмъ била спокойна днесъ, като върнѣхъ дѣте-то безъ хлѣбъ, зашто-то знаяхъ, че тѣ ще стоятъ гладни цѣль день.» Тогава азъ избѣбрахъ нещо си «жално,» «срамъ» — и «мѣчни врѣмена.» Но Г-жа-та пакъ попита, «дѣ е жена ти, Якове?» «Може да е у сѣсѣдка-та Николица,» казахъ азъ на бързо, благодаренъ да си земѣ баре едно отдѣхваніе отъ сегашно-то си неспокойно положеніе; «азъ щѣ отидѣ да видѣхъ.» Тогава извигахъ: «Иванке, чадо, стани.» «Не, не, Якове,» каза Г-жа М. съ единъ гласъ, кой-то не можеше да ся не разбира; «тя не е тамъ. Добро щѣше да е ако тя сѣдеше при тѣхнѣя хубавъ огънь; но азъ като идяхъ насамъ, наминѣхъ у тѣхъ да имъ платѣхъ нѣкоя смѣтка, и тѣ говорихъ много пріятно и добро за неѣ, и ся надѣвахъ дано може да искара тѣзи зима добрѣ. Но да оставимъ за сега; азъ щѣ ся върнѣхъ подиръ половинъ часъ, и ся надѣвамъ, че Г-жа Марія ще си е у дома до онова врѣмя.»

Г-жа М. излѣзе изъ кѣщи и затвори врата-та, а азъ останѣхъ като половинъ вцѣпенъ и изумленъ. Неплатенія ми борчъ за този мѣсяцъ, грѣчмарница-та, моя почти запустѣялъ домъ — тѣзи и хиляди други нѣща относително до състояніе-то ми ся струпахъ заедно всички, и мя смущавахъ до толко, що-то ся забравихъ въ себе си. Тогава мандало-то на врата-та пакъ ся вдигнѣ изведнѣжъ, врата-та ся отворихъ, и, съ свѣтеніе-то на почти изгасналія ни огънь, азъ едвамъ съзрѣхъ единъ зракъ, кой-то въ тозъ часъ паднѣ въ рѣцѣ-тѣ ми студенъ макаръ и полумъртавъ. Това бѣше Марія, бѣдна-та ми съпруга. Като паднѣ, тя едвамъ изговори съ треперящъ гласъ: «студено.» Вънъ валеше доста силенъ дѣждъ и тя бѣше студена и виръ-вода. Трѣбва ли, читателю, да ся спрѣ за да ти искажѣ мѣга-та, коя-то